

En falsk Skillette.

for den Verden, han ikke horte til, og det var den Verden, der forsøgte ham. Nu faar den samme Verden og strides om ham. De har faaet ham lavet om til en Sæbeboble eller en i Luften svævende Demon, som ikke har noget at gøre med denne Jord eller med Livet her paa Jorden. Det gjælder nu bare om at faa Folket til at tro paa dette, at holde os nede i Dumhed og Uvidenhed, saa vi ikke heller finder paa at forlange mere Rettigheder her, men kan lade den nuværende Civilisation — denne Verdens Herrer raade her, som de hidtil har gjort. Saa længe det kan gaa saaledes, da staar Jesus i Kridthuset paa de høje Steder. Men at og ve! nu begynder vi, der arbejder paa en ny Civilisation — en ny Verden — at drage Jesus med os der hen, hvor han med Rette hører hjemme. Saa knager det i de gamle Stotter. Det er, som om den gamle Samfun kommer igen og spænder sine lange Arme ud om Stotterne og river Huset om.

Jesus, han færdedes saa jævnt omkring imellem Arbejdsfolk, ja han var nok selv en Arbejdsmand og det var nok ogsaa ham, der udtalte, at en Arbejder er sin Ven verd, og at den, der ikke vil arbejde, bør heller ikke have Føden, ligesom det ogsaa var ham, der i sine Lignelser og Prædikener altid holdt sig ved Jorden og talte om de jordiske Forholde. Vilde nogen udvælge ham om de himmelske Ting, da vil de gjerne en Jettefættelse, de sit at vide, at det er her paa Jorden, at Gud har sat os at virke med det bestrøede Pund, det er her, vi har en Gjerning at gøre, og det er i gjennem denne Gjerning, at vi vinder frem til et evigt Liv. Det er her, Gud har skænket os alle de rige Gaver og givet os Ret og Bligt til at bruge dem til Lykke og Belsignelse for os alle. Naar Jesus ender sig stude give Oplysning om Vejen til Salighed, saa fælede han alt i dette lille Ord. „Gik din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv,“ der er indbefattet al Lov og Profetierne. „Det vil sige, deri ligger alt, hvad du bør vide til Salighed; gaa du saa bare troslig og gjør al din Gjerning i Jesu Navn; og vil sige, vær sand, som han var sand, og vær tro, som han var tro. Naar Jesus fortalte Historien om den barmhjertige Samaritan, da vil han vise os, at det er ikke igjennem Præstehæder, Kirkeskikke eller religiøse Dogmer, at vi finder os til Rette som Mennesker, nej, det er ved at følge den simple Lov, som Gud har neblagt i enhver Menneskesjel. Præsten og Levit agtede ikke den Lov; men den simple Fremmede — Samaritanen — den af Civilisationen foragtede, han fulgte den simple Lov, og han traf det Rette.

Jesus modarbejdede Gjenstandsretten for den Enkelte. Dem, der nu kalder sig Kristne, er aller mest ivrige for at bevare Gjenstandsretten for den Enkelte. De kalder det Frihed, at den stærkere skal være den gjældende, at den Enkelte skal have Lov til at rive til sig saa meget, som han kan magte af den Rigdom, som Gud har givet til alle Mennesker. Jesus kaldte det Frihed og Ret, at enhver saa meget, som de havde Brug for, men heller ikke mere. Jesus indfødte selv, at Rigdom for den Enkelte auler Egenlyst, Misundelse osv. og er Kilden til alt Ondt. Egenlyst er det Mønstre af Jællenslyst. Der kan ingen sand Kristning bygges paa Egenlyst, Jællenslyst er det eneste Grundlag, hvorpaa den kan bygges. Vi ved jo ogsaa alle saa godt, at i den første kristen Menighed — i Jesu Apostelskreds — blev den Mand dømt fra Livet, der vovede at putte noget til Side for at sikre sig selv. Det ligger altsaa klart for alle, at det vilde bygge en Samfundsordning — ikke i Himlen — men her paa Jorden — paa Jællensinteresse — det samme, som vi vil gjøre. Men de var smaa og saa vi magtede ikke at ordne noget i det Store. Tilmed var Jobbefolket det mest splidagtige og underfundige Folk, der har levet paa Jorden, saa de kunde umuligt enses om at bygge noget ordenligt Samfund op derfor blev de ogsaa opløst og gik til Grunde. Da de andre store Folk tog Kristendommen i Besiddelse, var det bare, fordi de opdagede, at naar de bare var smalle som Slanger — det er jo ogsaa Jesu Lære — saa kunde de bruge dem til at holde Folket i Live med. Og saaledes tjener den nu Kejsere og Konger, Hovere og Kjaltringer al Verden over.

Jo, min kjære Strandstov, Kristendommen tilhører os, saavel som dig. Vi vil forsøge at bygge paa Jællenslyst, Jællenslyst, Jællensinteresse, bygge op en Samfundsordning, der yder Næstfærdighed til alle sine Medlemmer, og vi regner og modtager alle Mennesker som Medlemmer. Det er, der giver en Ret til at være med, er det, at jeg er et Menneske. Det er en kristelig Tante, den Ven Strandstov. Du skulle gaa os, her er en stor Arbejdsmand, hvor du kunne ansætte dine rige Gæver og Arbejdskraft,

og hvor du vil holde langt større Belsignelse end der, hvor du er. Hvad faar du ud af de mange Kræfter, du lægger ind i Skolearbejde. Hvad Betjæning har det for de mange Tusinder af vidledende unge Mennesker, at du har 7 Elever paa din Skole. Du skriver om, at hver religiøs Sekt skal have sine egne Skoler, og at det i det hele taget skulle være en privat Sag, om man ville have Skole eller ikke Skole — et forfærdelig Virvar —. Kan du ikke forstaa, at det er Egenlyst. Har du ikke set, hvor mange Børn, der vender paa Stræderne i Byerne uden Opdragelse, hvor mange der stilles op paa Fabrikkerne, og hvor mange der omkommer i Nød og Elendighed. Tror du, at din Højskole boder noget paa at denne Elendighed, eller tror du, at Samfundet har Ret til at lade de fleste Mennesker vokse op uden Opdragelse og Lærdom? Jeg tror det ikke, og jeg tror heller ikke, at Samfundet er tjent med det, at det opdrager Hovere og Tramps. Hvis nu du og andre gode Mennesker, der forstaa sig lidt paa Opdragelse, vilde arbejde sammen med os, da vil vi arbejde paa at faa Folkets fælles Skoler gjorte saa gode som muligt, saa alle de bedste Kræfter til at arbejde deri, og saa den indrettede saaledes at de kulturelle skulle modtage alle. Tror du ikke at det vilde være et Arbejde i Fællesskabets Interesse og til Belsignelse for Samfundet og alle dets Borgere?

Jeg tror det. Du skriver, at „ingen Reform kan løse Synden, og det er dog Synden, som forstyrrer og forværer Verden i alle Retninger, det er den, der er Verdens Forbandelse.“ Det er sandt nok, at det er Synden der forværer Verden; den skal man troste sig med, at der er intet at gjøre ved det, da er det en trostløs Trost at leve paa. Nu for Tiden ser Samfundet saaledes paa Sagen; enhver af dets Medlemmer har Frihed til at opdrage sig selv, skotte sig selv, ernære sig selv, i et og alt at gaa sin egen Hæve eller lige Gang, indtil det kommer i Konflikt med Samfundets Love og begaar en Forbrydelse, da tager Samfundet fat og straffer Forbryderen, som det muligt selv er Skyld i, er bleven en Forbryder. Jeg vilde, at Samfundet skulde tage sig af enhver af sine Medlemmer fra Fødslen af og opdrage dem, saaledes, at derod kunde afvendes enhver Forbrydelse. Tror du ikke, at det vilde føre til en betydelig Forandring? Jeg tror det. Jeg har været Lærer for Børn og unge Folk i 20 Aar; jeg kan fremføre mange oplevede Eksempler; men for Pladsens Skyld maa jeg give Afslut paa det denne Gang.

Men nu, min kjære Strandstov, du holder særlig paa, at det er det Menneskelige, det er Mennesket, vi skal i Lag med; meget sandt, det er vi enige om. Men du finder dig tilfreds med at ofre dine Kræfter paa 7 Elever. Jeg er ikke saa nøjsom, jeg vil have alle med. Det er Forfælsken. Du ved dog ogsaa lige saa godt som jeg, at uden Al og Mad er Helten ingen Ting, og at en, der har en fulsten Mave, ikke er videre oplagt til at høre en god Prædiken eller modtage aandelig Opbyggelse. Altsaa vi er enige om, at alt det, som skal gjøres, ernære og opholde det menneskelige Legeme, ogsaa hører med til det Menneskelige, og lige som alt andet er en Guds Gave til Mennesket og er nødvendigt baade for Sjæl og Legeme. Naar vi er enige om det, lad os saa ogsaa være enige om at arbejde hen til, at alle og enhver kan faa sin Del af de Goder, som Gud har skænket os til fælles Gode, til Opfordelse og Udoftning af hans hele Skabning. Det er kristeligt, det er menneskeligt, det er retfærdigt, og det er det eneste, der kan rejse Mennesket op af Snauset.

Med Venlig Hilsen, Kristoffer Jensen, Racine, Wis.

Sammenlutningen.

Der tales og skrives saa meget om Sammenlutning, og det var godt hvis det kunde bringes til et heldigt Resultat; men lad os nu se paa Sagen fra et nyt Standpunkt — Pengepørgsmaalet. Hvor skal Pengene komme fra? At det var rart og godt med Foreninger, der kunde udgive Reformblade, bygge Huse og i Hujene igjen holde de stogang med Musik og Sang, Gymnastik og anden Lands- og Legemsøvelse, vil enhver vist indrømme, og det var virkelig en mere sfsjon og adel Vej til bedre Tilstande end en Revolution; en Revolution maa enhver vist føle Skrak og Afky for. Ehen til den franske Historie, der viser hvad en Revolution kan udrette; det er den frygteligste Omvæltning, en Stat kan faa; thi den knuser baade ondt og godt mellem hinanden og faar saa Ondskabet Overhaand er det sidste end det første. — Saa det var nok værd at tage fat paa noget andet; men Penge — denne lille runde Tingest — hvor skal de komme

fra? — Er der nogen, der af sin egen Komme vil tage de fornødne Midler til at starte Reformagen? Jeg tillader mig at tvivle, og var det nogle, der virkelig bejaad Viljen, ja saa mangler de desværre Midlerne. Og Maaften, ja de har nok med dem selv, de maa vende og dreje enhver Gent i Paanden, inden de giver den ud, for selv at leve. „Enhver er sig selv næst,“ siger Drogproget og jeg tror dette Ord kommer til sin Ret her i Amerika i Dets videste Begrebning. At være i forening og agde godt af dem er vi vist alle enige og vilige til, men — penge! Altsaa det tænder med Pengene — Mængdenes Jern er sammen, de har Penge nok, de prøver os med Kommunitæret, og Kommunitæret er et penge- og sels og sels projekt de os af med i deres Eyrant. Det er her vi ogsaa alle en rigtig god Sags til at prøve om igjen; men uden Penge paa vi vedværende parti med Na. Sp. Sættet af Arbejdsløsheden, og sig os hvordan vi kan starte Sammenlutningen; men vi har jo lige Pengene med i Begrebning og tom paa med et mere detaljeret program, og lad os tage fat for Alvor. Det er paa Eiden, — Det er godt nok med det igjennem, men vi maa nu tage op det praktiske af Sagen. Fremad maa være vor Lyden. Venlig Hilsen, Anders Jeppesen, Xenopha, Wis.

En Samfundsordning.

Min Ven, Kristoffer Jensen, jeg tro Klætte, har fremsat et Spørgsmaal, om vi ikke skulde organisere os? Jeg tror at dette er et Spørgsmaal, som vi alle vil lade os væk, uden at tænke det en Linie. Venner, lad mig sige det, at det mere vi sammenfatter os? det mere kan vi sætte en Stopper for Kapitalismens Hævn over os. Lad mig her sige det, kjære Venner, at det ikke findes en vort organiseret Organisations Selskab i hele Verden, end nepot den af Kapitalismen. — Og mærk Goet, der er næsten alle en Mand i hele Amerika, som kan drive en Fabrik eller lignende, der som har alle de skatte sig til deres Foreninger. Mange store Foreningsmand er dieven tvinget ind i disse Foreninger, for ellers har de ikke kunnet konkurrere mod de store Trusts. Hvorfor har de ikke kunnet konkurrere? vil maatte en eller anden spørge. Jeg vil her sige, at dette er paa at Arbejdere ikke har været enige, vi har ikke betragter Tingene, som vi bruger, og arbejder hvor de var lavet, og hvem det havde lavet det. Vi, Arbejderne og gærnerne, kan vinde disse store Trusts til at bøde sig efter os, men det maa være Enighed iblandt os, vi maa først se efter hvem der fabrikerer Sagerne vi bruger. Og dernæst maa vi udbringe paa nogen opentlig Maade kjøre fra de store Trusts, om de ogsaa sælger deres Værelse til den halve Pris, for en lille Tid; for ved saaledes at kjøre fra dem, imens de prøver paa at underminere den lille Foreningsmand, er det samme, som at give den lille Foreningsmand en i Panden, og paa samme Tid løfte den store højer op. Eller med andre Ord: hjælpe til at lave flere og flere Trusts. Vi er alle efter det billigste. Da dette er paa sin Plads og saa, men vi maa erklære Sagerne som vi bruger.

Jeg skal nemlig bringe det et Bevis for ovennævnte. Og jeg skal tage en Gjenstand som næsten bruges i enhver Hus nemlig Sukker. Enhver af Værelse vil kjende Sukker-Kongen Spredeis af Naam. For to Aar siden maatte han overgive sit Sukkeraffinereri i San Francisco til Amerikas største Sukker-Trust's Denne Mand er Millioner mange Gange. Og dog kunde han ikke udholde Trusternes Plageaand. Hvis var Skylden? Det var Arbejdsmandens og ingen andens. Sukkeret var billig den Gang. Og Folk blev vilde til at tro, at det var McKinley, som gjorde at Sukkeret blev billigt. McKinley-Billen laar endnu, men Sukkeret er steget 3 Gange Pandet. Og jeg siger: tog Eder Værelse for disse Trusts, som prøver paa at binde Eder de demokratte og republikanske Historier paa Værelset; for disse to gamle Partier har drevet Amerika saa langt ned, som det næsten kan komme. Vi har Naam ogsaa brydere i Danmark. Men vi er vel ogsaa nær ved at have faaet dem her til Landet ogsaa. Jeg skal til vor Betraknings Stam sige, at vi har lavet vore Politiske tage os ved Haanden og lebet os hen under det gamle Naam, som vore forfædre slog sig fri for, nemlig England. Dette er en stor Skandale, og vi burde klamme os selv. For fornuften maa de lige os, at vi skal ikke behøver at af Naam paa Lærerne for et Land som England. Vi kan undvære England, men England kan ikke godt klare sig os foruden. Og vores republikanske og demokratiske Repræsentanter har ladet England og Wall Street hyltere for dem for de sidste tredie Aar. Jeg siger derfor: lad os sammenlutte os og saa noget gjort; des for vi tager fat, des inover naar vi Naalet. Men vi maa tage fat paa den Maade, at vi har et Formaal for Oje. Og da er der ikke nogen Ting tilhinder for, at vi stemmer med Føllepartiet, naar Valgdagen kommer; men vi maa være forsigtige i enhver eneste Retning, og ikke lade Emsbedsjægere tage os ved Naften. Vi maa have vor egen Presse i flere forskellige Sprog, Hoved-Sproget skal naturligvis være Engelsk. Og derfra kunde vi jo iagen gaa ud i hver sit Sprog, man bedst forstaa. Nu vil jeg slutte for denne Gang, og haabende at flere vil tage fat paa det vigtige Spørgsmaal, tegner jeg mig med Agtelse, J. C. Anderson, Racine, Wis.

Du vil blive plyndret i Chicago

under Verdensudstillingen, dersom du ikke ved Bøstet. Enhver Abonnent paa „Saturday Blade“ eller „Chicago Ledger“ faar et frit Certifikat, som berettiger til at benytte sig paa vort Kontor naarsomhelst, og vi løfter for, at du faar Bøstet til den Pris, du ønsker. Vi underligger personlig Postbude, Værelsheder, Hoteller osv., og kan spare dig Penge. Abonnenter ha: og aa i en Bøst af vort Kontor, Værelsheder, Hoteller, Magazine og Telegrafkontor. „Saturday Blade“ er et illustreret ugentligt. „Chicago Ledger“ er et illustreret ugentligt. Disse Blade's circulation er 500,000 Eksemplarer ugentligt. Prisen paa Bøst er \$2 om Aaret, \$1 for 6 Maanedere, 50 Cts. for 3 Maanedere. Send et Terdem. Programmet ligger ligeledes Vejviser over Chicago og Verdensudstillingen.

The Saturday Blade, The Chicago Ledger, største Ugeblade i Verden. 500,000 Eksemplarer ugentligt. W. D. Boyce, 115-117 5th Ave., Chicago.

Jord, Hav og Himmel. Den smukkeste Bog. H. J. Verdensaltets Under.

En Pilgrims Vandring

Den gamle Verden til den nye Verden, fremstillet i et vældigt og smukt Bogen. Den er en smuk og nyttig Bog for alle, der er interesserede i den gamle Verden og den nye Verden. Den er en smuk og nyttig Bog for alle, der er interesserede i den gamle Verden og den nye Verden.

Oliver Wendell's 'Hvad kommer der af?' advertisement. Includes text about the book's content and contact information for Dr. N. Rosenbergs Bog.

DR. NELSON, CORNER WASHINGTON AND THIRD AVE'S SOUTH, MINNEAPOLIS, MINN.

DR. NELSON'S advertisement for various ailments including Katarth, Nervøs, and Blod- og Hudsygdomme. Includes detailed descriptions of symptoms and treatments.

Advertisement for 'Gnebereddrifte' (Glycerin) by Lundin & Co., 7 and 9 South Jefferson Street, Chicago, Ill.